

Wielokulturowe stanowisko Miechów 3 (woj. małopolskie, pow. miechowski) zamieszkiwane było przez różne społeczności od wczesnego neolitu (kultura ceramiki wstęgowej rytej, kultura malicka, cykl lendzielsko-polgarski, grupa pleszowsko-modlnicka), eneolitu (kultura lubelsko-wołyńska, kultura pucharów lejkowatych, kultura badeńska), wczesnej epoki brązu (kultura mierzanowicka oraz trzciniecka), epoki brązu (kultura łużycka), okresu wpływów rzymskich (kultura przeworska) aż po okres wczesnego średniowiecza (XII-XIII wiek). Społeczności te przez blisko 7 tysięcy lat rozwijały i udoskonalały gospodarkę hodowlaną oraz wykorzystywały poszczególne gatunki zwierząt w transporcie, rolnictwie, handlu, a także w kulturze symbolicznej.

Prace wykopaliskowe prowadzone na omawianym stanowisku dostarczyły blisko 14 tysięcy kości i zębów zwierzęcych. Tak liczny materiał pozwolił na analizę sposobu wykorzystywania zwierząt udomowionych i dzikich oraz określenie ich roli w gospodarce hodowlanej. Przedstawione wyniki są istotne również ze względu na ubogą liczbę opracowań archeozoologicznych stanowisk położonych na terenie południowo-wschodniej Polski.

Podczas badań szczątki zwierzęce zostały poddane analizie archeozoologicznej. W pierwszym etapie objęła ona określenie gatunkowe materiałów oraz identyfikację części anatomicznych. W celu zbadania zmian wielkości oraz morfotypu zwierząt wiązanych z poszczególnymi etapami zasiedlenia stanowiska w Miechowie została dodatkowo przeprowadzona analiza morfometryczna. Ostatnim etapem analizy archeozoologicznej był opis wszelkich zaobserwowanych śladów powstałych w wyniku działalności człowieka (np. ślady cięć, rąbania, przepalenia), zwierząt (ślady gryzienia) oraz środowiska nieożywionego (ślady wietrzenia, działania korzeni roślin).

Prowadzone badania wykazały, że podstawą gospodarki społeczeństw zamieszkujących Miechów była hodowla zwierząt, rola łowiectwa była marginalna i pełniła jedynie funkcję uzupełniającą. Zwierzęta hodowano nie tylko w celu pozyskiwania mięsa, ale także utrzymywano je przyżyciowo celem pozyskania mleka czy wełny. Zwierzęta hodowlane pełniły również funkcję siły pociągowej i transportu. Dodatkowo kości, zęby oraz poroże wykorzystywano jako materiał do produkcji narzędzi i ozdób.

W toku przeprowadzonych analiz wykazano, że na osadzie w Miechowie szczególnie chętnie hodowano bydło krótkorogie, niskorosłe, typu brachycerycznego. Drugim co do popularności gatunkiem była świnia. Tendencja ta w hodowli utrzymywała się przez cały okres funkcjonowania osady z wyjątkiem kultury lubelsko – wołyńskiej, kultury badeńskiej oraz kultury przeworskiej, gdzie udział szczątków kozy/owcy był nieznacznie większy niż świni. Szczątki pozostałych gatunków zwierząt domowych były mniej liczne.